

Επίκαιρα

Θέματα Συνταγματικού Δικαίου

Υπεύθυνος ύλης: Ξενοφών Κοντιάδης

Απρίλιος 2015, Τεύχος 45

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Άρθρα

▪ «Διακρίσεις με βάση το φύλο και γάμος ομοφύλων: νομικοί από διαφορετικούς ιδεολογικούς χώρους σε μια κοινή παρέμβαση»

Andrew Koppelman

▪ «Δημοκρατία και πολιτική κουλτούρα»

Ξενοφών Κοντιάδης

▪ «Η Ευρώπη του κ. Αλέξη Τσίπρα»

Νίκος Αλιβιζάτος

▪ «Η υπόθεση της Χρυσής Αυγής»

Χαράλαμπος Ανθόπουλος

Νέες δραστηριότητες του Κέντρου Ευρωπαϊκού Συνταγματικού Δικαίου – Ιδρύματος Θεμιστοκλή και Δημήτρη Τσάτσου

Προγράμματα

● “Biometric data in large EU IT-systems in the areas of borders, visa and asylum-fundamental rights implications”

Βιβλία

● Ξενοφών Ι. Κοντιάδης «Το Ανορθολογικό μας Σύνταγμα. Γιατί απέτυχαν οι πολιτικοί θεσμοί;» (Παπαζήσης 2015, 268 σελ.)

Διακρίσεις με βάση το φύλο και γάμος ομοφύλων: νομικοί από διαφορετικούς ιδεολογικούς χώρους σε μια κοινή παρέμβαση

Andrew Koppelman, Καθηγητής Δικαίου και Πολιτικής Επιστήμης, Πανεπιστήμιο Northwestern

Ο καθηγητής Ilya Somin (Πανεπιστήμιο George Mason) και εγώ ασκήσαμε πρόσφατα πρόσθετη παρέμβαση στο Ανώτατο Δικαστήριο, προτρέποντάς το να ακυρώσει τους νόμους που απαγορεύουν τον γάμο μεταξύ ομοφύλων επειδή αποτελούν αντισυνταγματική διάκριση με βάση το φύλο. Είμαι ευγνώμων για την ευκαιρία να συνεργαστώ μαζί του σε αυτό το *amicus curiae*, το οποίο συνοπογράφουμε με τέσσερις άλλους διαπρεπείς καθηγητές, τον Stephen Clark (που ειδικεύεται σε θέματα δικαιωμάτων των ομοφυλόφιλων), τον Sanford Levinson (έναν από τους σημαντικότερους συνταγματολόγους της χώρας) και τις γνωστές νομικούς Irina Manta και Erin Sheley.

Ακολουθεί ένα μικρό απόσπασμα, που συμπυκνώνει το επιχείρημά μας:

Κάθε νόμος που προσβάλλεται στην υπόθεση αυτή ως αντισυνταγματικός εξαρτά ρητά τη δυνατότητα κάποιου να παντρευτεί ένα συγκεκριμένο πρόσωπο από το αν είναι άντρας ή γυναίκα. Όπως αναλύει μια πρόσφατη απόφαση περιφερειακού δικαστηρίου, που ακύρωσε ένα τέτοιο νομοθέτημα της Πολιτείας Μισούρι, «η άδεια γάμου που χορηγείται από την Πολιτεία εξαρτάται από το φύλο των υποψήφιων συμμετεχόντων. Η Πολιτεία θα επέτρεπε στον Τζακ και την Τζιλ να παντρευτούν, αλλά όχι στον Τζακ και τον Τζων. Γιατί; Επειδή στο δεύτερο παράδειγμα, το πρόσωπο που επιθυμεί ο Τζακ να παντρευτεί είναι άντρας. Η άδεια γάμου της Πολιτείας βασίζεται στο φύλο των συμμετεχόντων, και άρα ο τιθέμενος περιορισμός αποτελεί μια κατηγοριοποίηση με βάση το φύλο» (βλ. απόφαση *Lawson v. Kelly*).

Οι κατηγοριοποιήσεις με βάση το φύλο υπόκεινται σε μεσαίας έντασης δικαστικό έλεγχο συνταγματικότητας. Οι νομοθετικές κατηγοριοποιήσεις που διακρίνουν ανάμεσα σε

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Άρθρα

▪ «Διακρίσεις με βάση το φύλο και γάμος ομοφύλων: νομικοί από διαφορετικούς ιδεολογικούς χώρους σε μια κοινή παρέμβαση»

Andrew Koppelman

▪ «Δημοκρατία και πολιτική κουλτούρα»

Ξενοφών Κοντιάδης

▪ «Η Ευρώπη του κ. Αλέξη Τσίπρα»

Νίκος Αλιβιζάτος

▪ «Η υπόθεση της Χρυσής Αυγής»

Χαράλαμπος Ανθόπουλος

άντρες και γυναίκες είναι κατά τεκμήριο άκυρες και για να καμφθεί αυτό το εμπόδιο πρέπει να εξυπηρετούν σημαντικό κρατικό σκοπό (βλ. απόφαση Craig v. Boren).

Η παρέμβασή μας εξηγεί γιατί οι νόμοι που απαγορεύουν τον γάμο μεταξύ ομοφύλων αποτελούν διάκριση με βάση το φύλο, και άρα υπόκεινται σε αυξημένης έντασης έλεγχο συνταγματικότητας σύμφωνα με πάγια νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου, καθώς και σύμφωνα με την Δέκατη Τέταρτη Τροποποίηση. Επίσης, εκτός από το να κατηγοριοποιούν ρητά τι επιτρέπεται με κριτήριο το φύλο, οι νόμοι που απαγορεύουν τον γάμο μεταξύ ομοφύλων συχνά στηρίζονται σε υπέρμετρα ευρείες στερεοτυπικές γενικεύσεις για τα φύλα και τον σωστό ρόλο τους στην οικογένεια. Επιπλέον, αποκρούουμε μια σειρά από κλασικά επιχειρήματα ενάντια στον γάμο μεταξύ ομοφύλων, όπως ο ισχυρισμός ότι η απαγόρευση δεν αποτελεί διάκριση με βάση το φύλο επειδή περιορίζει εξίσου άντρες και γυναίκες ή επειδή δεν έχει σεξιστικό κίνητρο.

Αξίζει ίσως να επισημανθεί ότι η παρέμβαση αυτή ενώνει ανθρώπους από αντίθετες πλευρές του πολιτικού φάσματος, οι οποίοι σπάνια συμφωνούν σε άλλα επίμαχα συνταγματικά ζητήματα. Ο Ilya και εγώ έχουμε μακρύ ιστορικό διαφωνιών σε μια σειρά θεμάτων, το πιο γνωστό από τα οποία είναι η δικαστική διαμάχη για το Obamacare (ο νόμος του Ομπάμα για το σύστημα υγείας), όπου γράψαμε πρόσθετες παρεμβάσεις, άρθρα και βιβλία υποστηρίζοντας αντίθετες απόψεις. Οι άλλοι τέσσερις καθηγητές που συνυπογράφουν την παρέμβαση μπορούν επίσης να χωριστούν γενικά σε εκείνους που ανήκουν πολιτικά στη δεξιά και σε εκείνους που ανήκουν στην αριστερά.

(επιλογή-μετάφραση: Αλκμήνη Φωτιάδου)

<http://balkin.blogspot.gr, 14/3/2015>

Δημοκρατία και πολιτική κουλτούρα

Ξενοφών Κοντιάδης, Καθηγητής Δημοσίου Δικαίου, Σχολή Κοινωνικών και Πολιτικών Επιστημών Πανεπιστημίου Πελοποννήσου, Πρόεδρος του Κέντρου Ευρωπαϊκού Συνταγματικού Δικαίου

Η απαξίωση των αντιπροσωπευτικών θεσμών και η άνοδος της επιρροής ακροδεξιών ιδεολογημάτων στους νέους έχουν οδηγήσει σε μια έντονη πολιτική και επιστημονική συζήτηση, σε όλη την Ευρώπη, για την αναγκαιότητα να ενισχυθούν οι διαδικασίες άμεσης δημοκρατίας στα Συντάγματα, καθώς και να υιοθετηθεί η συμμετοχή των πολιτών μέσω συνταγματικών δημοψηφισμάτων.

www.cecl.gr
Επικοινωνία: centre@cecl.gr

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Άρθρα

▪ «Διακρίσεις με βάση το φύλο και γάμος ομοφύλων: νομικοί από διαφορετικούς ιδεολογικούς χώρους σε μια κοινή παρέμβαση»

Andrew Koppelman

▪ «Δημοκρατία και πολιτική κουλτούρα»

Ξενοφών Κοντιάδης

▪ «Η Ευρώπη του κ. Αλέξη Τσίπρα»

Νίκος Αλιβιζάτος

▪ «Η υπόθεση της Χρυσής Αυγής»

Χαράλαμπος Ανθόπουλος

Ωστόσο, η επιτυχία των αμεσοδημοκρατικών θεσμών συναρτάται με τη συνταγματική και πολιτική κουλτούρα κάθε πολιτείας. Το κρίσιμο ερώτημα είναι πώς διαμορφώνεται αυτή η κουλτούρα. Μπορεί τελικά να διδαχθεί η δημοκρατία; Σε ένα πολιτικό του δοκίμιο ο βραβευμένος με Νόμπελ Λογοτεχνίας Οκτάβιο Παζ γράφει ότι «το θεμέλιο της δημοκρατίας, ο λόγος ύπαρξής της, είναι η πίστη στην ικανότητα των πολιτών να αποφασίζουν ελεύθερα και υπεύθυνα για τα δημόσια πράγματα». Η αναζήτηση τρόπων με τους οποίους καλλιεργείται η ικανότητα αυτή από μικρή ηλικία είναι τεράστιας σημασίας.

Ο παραδοσιακός τρόπος διδασκαλίας στα σχολεία δεν αποδεικνύεται επαρκής για την ουσιαστική καλλιέργεια δημοκρατικής κουλτούρας. Όπως απέδειξε όμως η πρόσφατη εμπειρία συνταγματικού σχεδιασμού από τους πολίτες στην Ισλανδία και την Ιρλανδία, καθοριστικό παράγοντα για τη συμμετοχή αποτελεί η κουλτούρα των πολιτών. Η εξοικείωση με τη διαφορετικότητα, η υπεύθυνη και ελεύθερη απόφαση, η κατανόηση της ουσίας των ατομικών δικαιωμάτων και των ορίων της δημοκρατίας προϋποθέτουν μια παιδαγωγική διαδικασία. Και η τέχνη αποτελεί ίσως το ισχυρότερο μέσο για τη διαμόρφωση δημοκρατικής κουλτούρας από νεαρή ηλικία. Η παράσταση «Το μυστήριο της πολιτείας του Χάμελιν», που σκηνοθέτησε ο Θ. Μοσχόπουλος, αποδεικνύει ότι υπάρχουν τρόποι προσέγγισης της δημοκρατίας και της κουλτούρας των δικαιωμάτων από την παιδική ηλικία.

Σε μια εξαιρετική μουσική αφήγηση του θρύλου του αυλητή του Χάμελιν, τα παιδιά καλούνται να ψηφίσουν για την έκβαση βιώνοντας το δίλημμα της επιλογής, αλλά και τον σεβασμό της απόφασης της πλειοψηφίας. Ταυτόχρονα αφομοιώνονται οι αρχές της συναπόφασης, της διαφορετικότητας και της τήρησης των δικαιωμάτων, χωρίς να παρεμβάλλονται επιταγές πολιτικής ορθότητας ή κανόνες απωθητικοί για τα παιδιά.

πηγή: Εφημερίδα «ΕΘΝΟΣ», 10/3/2015

Η Ευρώπη του κ. Αλέξη Τσίπρα

Νίκος Αλιβιζάτος, Καθηγητής Συνταγματικού Δικαίου στο Πανεπιστήμιο Αθηνών

Στην πολυσχολιασμένη ομιλία του στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, την περασμένη Τετάρτη, ο πρωθυπουργός Αλέξης Τσίπρας είχε την ευκαιρία, με αφορμή τον εορτασμό της 25ης Μαρτίου, να διακηρύξει καθαρότερα από ποτέ άλλοτε την προσήλωσή του στην Ευρώπη.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Άρθρα

▪ «Διακρίσεις με βάση το φύλο και γάμος ομοφύλων: νομικοί από διαφορετικούς ιδεολογικούς χώρους σε μια κοινή παρέμβαση»

Andrew Koppelman

▪ «Δημοκρατία και πολιτική κουλτούρα»

Ξενοφών Κοντιάδης

▪ «Η Ευρώπη του κ. Αλέξη Τσίπρα»

Νίκος Αλιβιζάτος

▪ «Η υπόθεση της Χρυσής Αυγής»

Χαράλαμπος Ανθόπουλος

Η επανάσταση του 1821, «κορυφαία ευρωπαϊκή στιγμή της νεότερης Ελλάδας», σύμφωνα με τον Σπύρο Ασδραχά, στον οποίο ο πρωθυπουργός παρέπεμψε, επανέφερε πράγματι την Ελλάδα στην Ευρώπη. Έκτοτε, όπως είπε, «λόγω θέσης, ιστορίας, συγκυριών και κοινωνικών διεργασιών», η χώρα μας βρέθηκε να επηρεάζει περισσότερο απ' όσο θα υπολόγιζε κανείς από το μέγεθός της τα πράγματα της Γηραιάς Ηπείρου. Εκτός από τον αγώνα της ανεξαρτησίας (1821-1830), που ταρακούνησε τη συντηρητική Ευρώπη της Παλινόρθωσης, το ίδιο έκανε στον 20ό αιώνα και η περίοδος της Εθνικής Αντίστασης (1941-1944). Η Ευρώπη, όπως είπε ο ομιλητής, δεν ήταν ποτέ ενιαία ούτε μονολιθική. Σε αυτήν, εκτός από τον διαφωτισμό και τα δικαιώματα του ανθρώπου, «άνθισαν» ο φασισμός και ο ναζισμός. «Διαλέγουμε την παράδοση της οποίας θέλουμε να είμαστε η συνέχεια», είπε ο κ. Τσίπρας, επιλέγουμε τους μεγάλους αγώνες «για ελευθερία, ισότητα, αλληλεγγύη και κοινωνική απελευθέρωση».

Δίχως άλλο, μετά τις δηλώσεις που έκανε στο Βερολίνο κατά τη συνάντησή του με την Άγκελα Μέρκελ, η ομιλία αυτή του πρωθυπουργού θα πρέπει να ικανοποίησε τους ευρωπαϊστές εντός και εκτός συνόρων. Γιατί ήταν η πρώτη φορά που ο κ. Τσίπρας διαφοροποιήθηκε με τόση σαφήνεια από τα μισαλλόδοξα κηρύγματα γνωστών παραγόντων της σημερινής πλειοψηφίας, οι οποίοι, χωρίς περίσκεψη και προ παντός χωρίς αιδώ, καλλιεργούν την καταστροφική εσωστρέφεια και την ιδεολογία του «ανάδελφου» έθνους. Έχει μάλιστα ιδιαίτερη σημασία ότι ο πρωθυπουργός το αποτόλμησε, με αφορμή ένα θέμα ταμπού, την επανάσταση του 1821, η οποία, τα τελευταία χρόνια, έχει συχνά αποτελέσει αντικείμενο φτηνής εκμετάλλευσης από αδίστακτους δημοκόπους, τόσο στα δεξιά όσο και στα αριστερά του.

Αν, όπως θέλω να πιστεύω, η δήλωση αυτή πίστεως του κ. Τσίπρα στην Ευρώπη και την ευρωπαϊκή προοπτική της χώρας είναι ειλικρινής, θα πρόκειται για σπουδαία εξέλιξη. Αρκεί να πείσει και την πλειοψηφία που τον στηρίζει ότι, τουλάχιστον υπό τις σημερινές περιστάσεις, η αποκοπή από την Ευρώπη δεν είναι λύση, αλλά ισοδυναμεί με εθνική καταστροφή.

Από εκεί και πέρα, έχω την εντύπωση ότι ο πρωθυπουργός ενέδωσε στον πειρασμό να προβάλει το παρόν, δηλαδή τη σημερινή Ελλάδα και τον εαυτό του, στο παρελθόν, δηλαδή στην Ευρώπη του 1821. Σύμφωνα με τον συλλογισμό του, όπως τότε, έτσι και τώρα, στη χώρα μας έλαχε να αφυπνίσει τις συνειδήσεις, να συνεγείρει τους ευρωπαϊκούς λαούς και, μέσω αυτών, να κλονίσει τις ηγεσίες τους. Οι τελευταίες, ξεπέρασαν τότε τους δισταγμούς τους όχι βέβαια από

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Άρθρα

▪ «Διακρίσεις με βάση το φύλο και γάμος ομοφύλων: νομικοί από διαφορετικούς ιδεολογικούς χώρους σε μια κοινή παρέμβαση»

Andrew Koppelman

▪ «Δημοκρατία και πολιτική κουλτούρα»

Ξενοφών Κοντιάδης

▪ «Η Ευρώπη του κ. Αλέξη Τσίπρα»

Νίκος Αλιβιζάτος

▪ «Η υπόθεση της Χρυσής Αυγής»

Χαράλαμπος Ανθόπουλος

φιλανθρωπία, αλλά από φόβο μήπως οι επαναστατικές ιδέες διαδοθούν και τις ανατρέψουν. Ανάλογα, θα πρέπει να πράξουν και σήμερα. Να υπερβούν δηλαδή τις αναστολές που τους υπαγορεύει η «νεοφιλελεύθερη λογική» και να στηρίξουν την Ελλάδα που, όπως και τότε, δίνει σήμερα τον αγώνα τον καλό για την ελευθερία, την ανεξαρτησία και την κοινωνική προκοπή. Παραθέτοντας μάλιστα έναν άλλο ιστορικό, τον Αντώνη Λιάκο, ο κ. Τσίπρας διακήρυξε: «Σήμερα είναι η ελληνική ώρα της Ευρώπης και η ευρωπαϊκή ώρα της Ελλάδας».

Δίχως άλλο, η Ευρώπη δεν έχει αποκτήσει ακόμη την πολιτική συνοχή που θα οδηγούσε τα κράτη-μέλη της να ενεργούν με γνώμονα περισσότερο την αλληλεγγύη και λιγότερο τις εθνικές βλέψεις τους. Δεν χρειάζεται να είναι κανείς οπαδός του Χένρι Κίσινγκερ για να συνομολογήσει ότι το εγωιστικό συμφέρον παραμένει για τους «28» το βασικότερο κίνητρο της πολιτικής τους. Πολύ περισσότερο για τους «19» της Ζώνης του Ευρώ. Στις δημοκρατίες, από την άλλη, σπουδαίο ρόλο παίζει και η πίεση που ασκεί στους κυβερνώντες η κοινή γνώμη των χωρών τους.

Στο σημείο ακριβώς αυτό εντοπίζεται για την Ελλάδα η διαφορά ανάμεσα στο 2015 και το 1821: ποιο είναι άραγε το σημερινό ισοδύναμο του φιλελληνικού κινήματος; Μπορούν οι Podemos στην Ισπανία, οι Die Linke στη Γερμανία και ο κ. Mélanchon στη Γαλλία να παίξουν τον ρόλο που έπαιζαν, το 1821, οι εκατοντάδες φιλελληνικές «εταιρείες», σε πόλεις και χωριά απ' άκρου σ' άκρον της Ευρώπης; Ποιος είναι ο λόρδος Βύρωνα, ο Ντελακρουά και ο Βίκτωρ Ουγκώ της εποχής μας; Κοντολογίς, ακόμη και αν διέπραττε κανείς την ιστορική αυθαιρεσία να ταυτίσει την Ε.Ε. με την Ιερά Συμμαχία, ποιοι θα ήταν σήμερα οι σύμμαχοι που θα ανέτρεπαν υπέρ ημών τους συσχετισμούς στην Ευρώπη;

Πολύ φοβούμαι ότι τέτοιους συμμάχους δεν διαθέτουμε σήμερα. Δεν είναι μόνο γιατί η κρίση φαίνεται να αναχαιτίζεται παντού (ακόμη και στην Κύπρο!), αλλά προπάντων γιατί τα σημερινά δεινά της χώρας μας δεν μπορούν να συγκριθούν με εκείνα που υφίσταντο οι πρόγονοί μας πριν από διακόσια τόσα χρόνια. Όσο δραματική και αν είναι η «ανθρωπιστική κρίση», για την οποία μιλάει η σημερινή κυβέρνηση, δεν μπορεί να προκαλέσει κανένα ρεύμα συγκρίσιμο με τον φιλελληνισμό. Πόσο μάλλον που οι περισσότεροι Ευρωπαίοι σε μας κυρίως επιρρίπτουν την ευθύνη για τα δεινά αυτά.

Ελλείψει συνεπώς σοβαρών στηριγμάτων στους ευρωπαϊκούς λαούς διερωτάται κανείς ποιος, πέρα από μας τους ίδιους, μπορεί να πείσει τους εταίρους μας να αλλάξουν στάση. Διότι θα ήταν ντροπή να στηριχθούμε γι' αυτό σε πολιτικούς όπως η κ. Λεπέν ή ο κ. Φάρατζ. Αν δεν το

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Άρθρα

▪ «Διακρίσεις με βάση το φύλο και γάμος ομοφύλων: νομικοί από διαφορετικούς ιδεολογικούς χώρους σε μια κοινή παρέμβαση»

Andrew Koppelman

▪ «Δημοκρατία και πολιτική κουλτούρα»

Ξενοφών Κοντιάδης

▪ «Η Ευρώπη του κ. Αλέξη Τσίπρα»

Νίκος Αλιβιζάτος

▪ «Η υπόθεση της Χρυσής Αυγής»

Χαράλαμπος Ανθόπουλος

συνειδητοποιήσουμε εγκαίρως, πολύ φοβούμαι ότι, όπως ακριβώς συνέβη το 1945, θα φάμε το κεφάλι μας. Όσο για το 1981, που κάτι μου λέει ότι βρίσκεται βαθιά χαραγμένο στο υποσυνείδητο του πρωθυπουργού, θυμίζω μόνο ότι ο Ανδρέας Παπανδρέου πέτυχε τα ολοκληρωμένα μεσογειακά προγράμματα σε μίαν εποχή όπου οι αριθμοί ευημερούσαν, ενώ στο πηδάλιο της Γαλλίας βρισκόταν ο Φρ. Μιτεράν και της Ισπανίας ο Φ. Γκονζάλες.

Είναι λοιπόν πολύ σημαντικό που ο πρωθυπουργός «διάλεξε» την Ευρώπη. Αρκεί, για να κερδίσει τη μάχη, στο μεν εσωτερικό να πείσει τους φίλους του για την ορθότητα της επιλογής του και, στο δε εξωτερικό, να βρει συμμάχους. Ένα πρώτο βήμα θα ήταν να ξεχάσει τα στερεότυπα με τα οποία κέρδισε τις εκλογές και να μιλήσει στους Ευρωπαίους με τη γλώσσα που καταλαβαίνουν. Αν τα καταφέρει, ας είναι βέβαιος ότι ο ελληνικός λαός -και όχι μόνον όσοι τον ψήφισαν στις 25 Ιανουαρίου- θα αναγνωρίσει απλόχερα τη συμβολή του.

πηγή: Εφημερίδα «Καθημερινή», 29/3/2015

Η υπόθεση της Χρυσής Αυγής

Χαράλαμπος Ανθόπουλος, Αναπληρωτής Καθηγητής στο Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο

Με το υπ' αριθμόν 215/2015 βούλευμα του Συμβουλίου Εφετών, παραπέμπονται ενώπιον του Τριμελούς Εφετείου Κακουργημάτων με την κατηγορία της συγκρότησης και συμμετοχής σε εγκληματική οργάνωση 70 μέλη της Χρυσής Αυγής, στα οποία περιλαμβάνονται και όλα τα μέλη της κοινοβουλευτικής της ομάδας. Το γεγονός ότι η Χρυσή Αυγή είναι πολιτικό κόμμα δεν εμπόδισε τον χαρακτηρισμό της και ως εγκληματικής οργάνωσης υπό την έννοια του άρθρου 187 § 1 ΠΚ.

Όπως σωστά επισημαίνεται στο βούλευμα, για τη στοιχειοθέτηση του εγκλήματος του άρθρου 187 § 1 ΠΚ δεν απαιτείται η επιδίωξη πορισμού οικονομικού οφέλους, αφού ως προς το σημείο αυτό η ελληνική ρύθμιση είναι αυστηρότερη από τα σχετικά διεθνή κείμενα. Αξίζει να σημειωθεί ότι και το Συμβούλιο της Επικρατείας, με την πρόσφατη απόφασή του υπ' αριθμόν 518/2015, έκρινε ως συνταγματική την αναστολή της κρατικής χρηματοδότησης της Χρυσής Αυγής κατ' εφαρμογήν του άρθρου 23 του ν. 4203/2013, το οποίο ψηφίστηκε μετά την άσκηση ποινικής δίωξης κατά των ηγετικών στελεχών της και του αρχηγού της, με το σκεπτικό ότι η ενδεχόμενη εμπλοκή τους στις εγκληματικές ενέργειες του άρθρου 187 § 1 ΠΚ, αποτελεί, εν όψει της φύσεως του συγκεκριμένου αδικήματος και της

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Άρθρα

- «Διακρίσεις με βάση το φύλο και γάμος ομοφύλων: νομικοί από διαφορετικούς ιδεολογικούς χώρους σε μια κοινή παρέμβαση»
Andrew Koppelman
- «Δημοκρατία και πολιτική κουλτούρα»
Ξενοφών Κοντιάδης
- «Η Ευρώπη του κ. Αλέξη Τσίπρα»
Νίκος Αλιβιζάτος
- «Η υπόθεση της Χρυσής Αυγής»
Χαράλαμπος Ανθόπουλος

Νέες δραστηριότητες του Κέντρου Ευρωπαϊκού Συνταγματικού Δικαίου – Ιδρύματος Θεμιστοκλή και Δημήτρη Τσάτσου

Προγράμματα

- “Biometric data in large EU IT-systems in the areas of borders, visa and asylum-fundamental rights implications”

συνάρτησής του προς την ομαλή λειτουργία του δημοκρατικού πολιτεύματος, σοβαρό λόγο που καθιστά συνταγματικώς ανεκτή την αναστολή της κρατικής χρηματοδότησης προς το κόμμα αυτό. Το παράδοξο είναι ότι ακόμη κι αν καταδικασθούν τα ηγετικά στελέχη της Χρυσής Αυγής και ο αρχηγός της βάσει του άρθρου 187 § 1 ΠΚ, η Χρυσή Αυγή ως πολιτικό κόμμα θα εξακολουθήσει να υπάρχει, αφού έχει επικρατήσει στη θεωρία και την πράξη η άποψη ότι υπό το καθεστώς του ισχύοντος Συντάγματος δεν είναι δυνατή η απαγόρευση πολιτικών κομμάτων.

Είναι προφανές ότι εδώ υπάρχει ένα κενό στο ελληνικό συνταγματικό δίκαιο, το οποίο θα πρέπει να καλυφθεί με την αναθεώρηση του άρθρου 29 § 1 του Συντάγματος και την πρόβλεψη του θεσμού της απαγόρευσης εκείνων των πολιτικών κομμάτων που χρησιμοποιούν βίαιες και αντιδημοκρατικές μεθόδους πολιτικής δράσης.

πηγή: Εφημερίδα «Έθνος» 18/3/2015

Νέες δραστηριότητες του Κέντρου Ευρωπαϊκού Συνταγματικού Δικαίου – Ιδρύματος Θεμιστοκλή και Δημήτρη Τσάτσου

Προγράμματα

- “Biometric data in large EU IT-systems in the areas of borders, visa and asylum-fundamental rights implications”

Το Κέντρο Ευρωπαϊκού Συνταγματικού Δικαίου – Ίδρυμα Θεμιστοκλή και Δημήτρη Τσάτσου σε συνεργασία με την Ελληνική Ένωση για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου, ως εθνικό σημείο επαφής του Ευρωπαϊκού Δικτύου για τα Θεμελιώδη Δικαιώματα (FRANET) του Ευρωπαϊκού Οργανισμού Θεμελιωδών Δικαιωμάτων (European Union Agency on Fundamental Rights - FRA) έχει αναλάβει την εκπόνηση της μελέτης με τίτλο «**Biometric data in large EU IT-systems in the areas of borders, visa and asylum-fundamental rights implications**».

Αντικείμενο της έρευνας αποτελεί η καταγραφή των επιπτώσεων στην προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων από την καταχώρηση βιομετρικών δεδομένων σε βάσεις δεδομένων και σε πληροφοριακά συστήματα που χρησιμοποιούνται για διασυνοριακούς ελέγχους, θεωρήσεις εισόδου (visas) και αιτήσεις ασύλου. Ειδικότερα, θα

www.cecl.gr
Επικοινωνία: centre@cecl.gr

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νέες δραστηριότητες του Κέντρου Ευρωπαϊκού Συνταγματικού Δικαίου – Ιδρύματος Θεμιστοκλή και Δημήτρη Τσάτσου

Προγράμματα

- “Biometric data in large EU IT-systems in the areas of borders, visa and asylum-fundamental rights implications”

Βιβλία

- Ξενοφών Ι. Κοντιάδης «Το Ανορθολογικό μας Σύνταγμα. Γιατί απέτυχαν οι πολιτικοί θεσμοί;» (Παπαζήσης 2015, 268 σελ.)

διενεργηθεί έρευνα γραφείου η οποία θα επιχειρήσει να καταγράψει αναλυτικά τα διαθέσιμα στοιχεία που προκύπτουν από:

- τους ισχύοντες νόμους, τους εσωτερικούς κανονισμούς, τις οδηγίες και τις κατευθυντήριες γραμμές που καθορίζουν τις διαδικασίες για τη συλλογή, την εισαγωγή και την αναζήτηση βιομετρικών και άλλων σχετικών δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα σε σχέση με το Eurodac, καθώς και του SIS II και VIS.
- υφιστάμενες εθνικές βάσεις δεδομένων
- δημοσιεύσεις σχετικές με το αντικείμενο της έρευνας
- τις απόψεις των επαγγελματιών για την παροχή νομικής συνδρομής σε παράνομους μετανάστες και αιτούντες άσυλο

Αν ενδιαφέρεστε για συμμετοχή στο πρόγραμμα ή για περισσότερες πληροφορίες μπορείτε να επικοινωνήσετε με την Εκτελεστική Διευθύντρια του Ιδρύματος Τσάτσου κυρία Μαρία Μουσμότη (centre@cecl.gr).

Βιβλία

- Ξενοφών Ι. Κοντιάδης «**Το Ανορθολογικό μας Σύνταγμα. Γιατί απέτυχαν οι πολιτικοί θεσμοί;**» (Παπαζήσης 2015, Σειρά: «Δοκίμια για την Πολιτική και το Σύνταγμα», 268 σελ.)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νέες δραστηριότητες του Κέντρου Ευρωπαϊκού Συνταγματικού Δικαίου – Ιδρύματος Θεμιστοκλή και Δημήτρη Τσάτσου

Βιβλία

- Ξενοφών Ι. Κοντιάδης «Το Ανορθολογικό μας Σύνταγμα. Γιατί απέτυχαν οι πολιτικοί θεσμοί;» (Παπαζήσης 2015, 268 σελ.)

Η απομυθοποίηση του Συντάγματος: αποκαθιστώντας τη σχέση δικαίου και πολιτικής

«Το νέο βιβλίο του Ξενοφώντα Κοντιάδη δηλώνει ήδη στον τίτλο του την ιδιαίτερη έως και προκλητική ματιά του στο συνταγματικό κείμενο και υπονοεί ανοιχτά, στον υπότιτλό του, τη σύνδεσή του με την πολιτική. Έρχεται, λοιπόν, ως μια υψηλή στιγμή συνταγματικής και πολιτικής (αυτό)κριτικής, όχι απλώς να επιλύσει σύνθετα συνταγματικά ζητήματα που αναδείχθηκαν ως πολιτικά προβλήματα -και το ανάποδο-, αλλά να αναχθεί στη ρίζα της ίδιας της διαφωνίας, να εξετάσει δηλαδή γιατί τελικά οι πολιτικοί και οι νομικοί οδηγούνται σε αυτήν. Πρόκειται για μια ιδιαίτερη μελέτη επί της αρχής και όχι για μια συνηθισμένη περιγραφική έκθεση νομικών ή θεσμικών γεγονότων, που μέσα από την περιήγηση στις συνταγματικές μας διατάξεις και τις πολιτικές πρακτικές συγκροτεί ένα πανόραμα των αδιεξόδων της μεταπολιτευτικής σχέσης του δικαίου και πολιτικής.»

Γιώργος Καραβοκύρης
The Books' Journal, τχ.54, Απρίλιος 2015

Στο βιβλίο τίθενται κρίσιμα ερωτήματα, όπως:

Είναι αλήθεια ή μύθος ότι η μεταπολιτευτική περίοδος δημοκρατικής σταθερότητας οφείλεται στο Σύνταγμά μας;

Μήπως το Σύνταγμα είναι συνυπεύθυνο για την οικονομική κρίση και την αποτυχία των πολιτικών θεσμών;

Έχουμε τελικά ένα καλό ή ένα ανορθολογικό Σύνταγμα και τι σημαίνουν αυτοί οι χαρακτηρισμοί;

Γιατί αποδεικνύεται ανέφικτη ή δύσκολη η συνεργασία των πολιτικών κομμάτων, ακόμη και όταν κρίνεται αναγκαία;

Αληθεύει ότι το Σύνταγμά μας είναι φλύαρο και επηρεάζει αρνητικά την οικονομική ευημερία της χώρας;

Γιατί η εκλογή Προέδρου της Δημοκρατίας οδηγεί σε πολιτική σύγκρουση και γιατί είναι τόσο περίπλοκη η διαδικασία αλλαγής του Συντάγματος;

Πώς οραματίζονταν οι σχεδιαστές των πρώτων Συνταγμάτων τη λειτουργία τους;

Πώς μπορούν τα πολιτικά πάθη και τα ιδιοτελή συμφέροντα να μετατραπούν, μέσα από το Σύνταγμα, σε κοινωφελείς συμπεριφορές;

Πώς πρέπει να σκεφθούν οι σχεδιαστές του Συντάγματος για να αποφύγουν τα λάθη του παρελθόντος;

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νέες δραστηριότητες του Κέντρου Ευρωπαϊκού Συνταγματικού Δικαίου – Ιδρύματος Θεμιστοκλή και Δημήτρη Τσάτσου

Βιβλία

- Ξενοφών Ι. Κοντιάδης «Το Ανορθολογικό μας Σύνταγμα. Γιατί απέτυχαν οι πολιτικοί θεσμοί;» (Παπαζήσης 2015, 268 σελ.)

«Στην Ελλάδα της Μεταπολίτευσης, ένας από τους μύθους που αβασάνιστα αποδέχθηκαν ακόμη και γνήσιοι συνταγματικοί σκεπτικιστές ήταν αυτός του “καλού Συντάγματος”, στο οποίο (υποτίθεται ότι) θεμελιώθηκε η πιο μακρόβια και ανέφελη περίοδος εύρυθμης λειτουργίας των δημοκρατικών θεσμών στη σύγχρονη ελληνική ιστορία· ενός Συντάγματος που δεν αμφισβητήθηκε ως προς την εσωτερική συνοχή και την ορθολογικότητά του. Και όμως, το Σύνταγμά μας αποδεικνύεται σε αρκετές από τις σημαντικότερες ρυθμίσεις του *ανορθολογικό*. Στις δομικές αντινομίες και τις εσωτερικές αντιφάσεις του οφείλονται ρήγματα στη συνοχή και την ενότητα της συνταγματικής τάξης και δυσλειτουργίες των πολιτικών θεσμών, σε ένα πολιτικό περιβάλλον που ούτως ή άλλως δεν διακρίνεται για τον ορθολογισμό του.»

[από τον Πρόλογο του Βιβλίου]